

TUYỂN CHỌN HỌC PHẬT VẤN ĐÁP CỦA PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG

PHẦN 2

Trích lục từ các buổi khai thị vấn đáp của Hòa Thượng Tịnh Không
cho các đồng tu học Phật

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con mỗi ngày sau khi niệm Phật xong thì có một nguyện vọng là mong cầu mọi người trong gia đình được bình an, công việc làm ăn tốt đẹp, xin hỏi như vậy có phải là tự tư tự lợi không?

Đáp: Việc này phải hỏi bạn, đâu cần hỏi tôi. Nếu tâm nguyện của bạn là vì tất cả chúng sanh, vì xã hội rộng lớn thì tất cả người nhà của bạn nhất định sẽ được bình an. Vì sao vậy? Tâm lượng của bạn lớn, phước lớn thì phúc lớn. Tôi niệm Phật, tôi hy vọng Phật Bồ-tát phù hộ cho mọi người làm ăn kinh doanh trên toàn thế giới đều phát đạt. Một khi tâm lượng của bạn mở rộng thì phước báo của bạn sẽ lớn. Nếu chỉ phù hộ cho riêng mình, không phù hộ cho người cạnh bên thì không được rồi, tâm lượng như vậy rất nhỏ, phước có được cũng sẽ nhỏ. Cũng như vậy, quả báo lớn nhỏ của việc tu học đều tùy thuộc vào tâm lượng lớn hay nhỏ của bạn. Tâm lượng càng lớn thì phước báo không thể nghĩ bàn. Công đức nhỏ như vi trần, nhỏ như đầu sợi lông của chư Phật Bồ-tát, công đức ví như vi trần và đầu sợi lông nghĩa là rất nhỏ, nhưng quả báo lại không thể nghĩ bàn. Vì sao vậy? Tâm lượng của các Ngài rất lớn, mỗi niệm của các Ngài đều là vì tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới, cho nên tu công đức tuy nhỏ nhưng quả báo đạt được chẳng thể nghĩ bàn. Chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này, ý niệm của bạn vừa chuyển trở lại thì sẽ chuyển phàm thành Thánh.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, Kinh Vô Lượng Thọ và Phẩm Phổ Môn đều dạy chúng ta trong lúc nguy nan thì niệm Bồ-tát Quán Âm. Hiện nay con nhất tâm chuyên niệm A Di Đà Phật, lúc tâm tưởng đến A Di Đà Phật thì có giống như Quán Âm Bồ-tát cứu người trong lúc nguy nan khẩn cấp không ạ? Hay là vẫn phải niệm Quán Thế Âm Bồ-tát?

Đáp: Người chuyên tu Tịnh Độ chúng ta không sợ nguy nan. Nguy hiểm và gian nan đối với chúng ta chẳng đáng được xem là việc lớn. Chỉ cần nhất tâm chuyên niệm A Di Đà Phật là được. Vì sao trong kinh Phật khuyên chúng ta niệm Quán Thế Âm Bồ-tát? Đó là đối với người mà ý niệm vãng sanh vẫn chưa kiên định, vừa muốn vãng sanh nhưng vẫn lưu luyến thế gian này, vẫn chưa muốn đi. Đối với loại người này, niệm Quán Âm Bồ-tát thì được, Quán Thế Âm Bồ-tát cứu khổ cứu nạn. Ngoài ra còn có những Phật tử không tu Tịnh Độ, thuộc các tông phái khác, tu Thiên, tu Mật, tu học những pháp môn tông phái khác, bao gồm người tu học Tiểu Thừa, khi gặp tai nạn niệm Quán Âm Bồ-tát thì nhất định có cảm ứng.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con rất may mắn gặp được pháp môn Tịnh độ, hằng ngày nghe giảng kinh, niệm Phật. Con muốn nắm lấy cơ hội sớm được vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc để phổ độ chúng sanh khổ nạn nên đã buông xuống công việc và muốn trường kỳ ở trong môi trường này huân tập Phật pháp. Con không phải lo lắng về chi phí cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, hơn nữa khi tu học ở nơi đây thì duyên đời đã giảm bớt đi rất nhiều, xin hỏi làm như vậy có đúng như pháp không?

Đáp: Như pháp. Nếu bạn có được hoàn cảnh như vậy, gia đình quyền thuộc của bạn không gây chướng ngại gì thì sẽ rất như pháp.

Hỏi: Thưa, nếu có người hủy báng thì làm thế nào ạ?

Đáp: Hủy báng thì mặc kệ họ, bạn không cần nghe, không cần hỏi. Nghe thấy có người hủy báng thì bạn liền niệm A Di Đà Phật, không cần để ý đến họ, như vậy mới tốt, mới có thể thành tựu. Nếu người khác hủy báng mà bạn để ý, để vào trong tâm thì sẽ tự hủy hoại toàn bộ đạo tâm của mình. Như vậy thật là đáng tiếc.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, niệm Phật như thế nào mới có thể đạt được tam-muội ạ?

Đáp: Công phu thành phiền chính là tam-muội. Cấp độ cao, thấp, sâu, cạn của tam-muội khác nhau rất lớn. Cho dù công phu thành phiền cũng có ba bậc chín phẩm. Người phàm chúng ta rất có khả năng đạt được niệm Phật tam-muội này. Sự nhất tâm bất loạn, đó là tam-muội cấp cao của niệm Phật. Lý nhất tâm bất loạn là niệm Phật tam-muội cao nhất, người bình thường thì một đời chưa chắc có thể đạt được. Đạt được sự nhất tâm bất loạn thì phải đoạn được kiến tư phiền não. Đạt được lý nhất tâm bất loạn là phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, sanh đến thế giới Cực Lạc thì sanh đến cõi Thật Báo Trang Nghiêm. Đạt được sự nhất tâm thì sanh đến cõi Phương Tiện Hữu Dư. Công phu thành phiền là thấp nhất, sanh về cõi Phàm Thánh Đồng Cư.

Nếu bạn hỏi làm thế nào để đạt được thì Bồ-tát Đại Thế Chí đã dạy cho chúng ta phương pháp vô cùng tốt, Ngài dạy chúng ta: “Thâu nhiếp sáu căn, tịnh niệm tiếp nối”, đây là khai thị căn bản của việc niệm Phật. “Thâu nhiếp sáu căn”, dùng lời hiện nay mà nói chính là “thu tâm lại”. Sáu căn của phàm phu chúng ta thường phóng theo sáu trần ở bên ngoài, mắt thì ưa nhìn, tai thì thích nghe, đều bị tập khí phiền não xoay chuyển. Bồ-tát dạy chúng ta thu nhiếp sáu căn lại, mắt không nhìn cảnh giới bên ngoài mà chuyên nhìn A Di Đà Phật, tai không nghe âm thanh bên ngoài mà chuyên nghe Phật hiệu, thâu nhiếp như thế, một lòng chuyên chú.

Như vậy thì có thể thành tựu được tam-muội. Ngài nói “tịnh niệm tiếp nối”, không xen tạp thì gọi là “tịnh niệm”, nếu niệm Phật mà còn xen tạp nghi hoặc, xen tạp vọng tưởng thì không thể thành tựu tịnh niệm. “Tiếp nối” là liên tục không gián đoạn. Trên thực tế, Giác Minh Diệu Hạnh Bồ-tát dạy ba câu, chính là câu mà Bồ-tát Đại Thế Chí đã nói, Ngài chỉ đổi một cách nói khác, đó là “không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”. “Không hoài nghi, không xen tạp” là tịnh niệm, “không gián đoạn” chính là tiếp nối. Điều này vô cùng quan trọng. Cho nên Bồ-tát dạy chúng ta: “Bớt nói một câu chuyện, niệm nhiều một câu Phật, đánh chết được vọng niệm, pháp thân ta hiện tiền”. Phải đoạn sạch vọng tưởng, tạp niệm, những thứ này là gốc rễ sanh tử, tuyệt đối không phải là thứ tốt!

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, hiện nay con niệm Phật, không thích nói chuyện, không biết nói nhiều lời tùy duyên khách sáo, việc gì cũng không muốn nói nhiều, kết duyên rất ít với các chúng sanh, rất lãnh đạm. Việc này có phải là không từ bi hay là kém trí huệ không ạ?

Đáp: Vấn đề này là tùy cá nhân phát tâm, hiện nay chúng ta nghiệp chướng tương đối nặng, trí huệ ít thì hãy chuyên tâm niệm Phật, cầu định, cầu huệ, đó là việc tốt. Tạm thời không kết duyên với chúng sanh. Thế nhưng chúng ta đem tất cả công đức tu hành của mình niệm niệm đều hồi hướng cho chúng sanh thì đều đã kết duyên với chúng sanh rồi, không nhất định phải nói chuyện với chúng sanh mới là kết duyên. Chúng ta đem công đức tu học của mình hồi hướng cho chúng sanh, kết duyên như vậy mới tốt. Nói chuyện để kết duyên có khi lại kết thành ác duyên, chưa chắc là kết thiện duyên. Đem công đức tu hành của chính mình hồi hướng thì đó là pháp duyên thuần thiện, việc này tốt. Đến khi chính mình thành tựu công phu, khai trí huệ rồi thì rộng độ chúng sanh. Chúng ta chia sự tu hành thành các giai đoạn như vậy, đây là việc tốt, làm như thế rất như pháp.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con hiện nay chỉ sống một mình tại căn phòng nhỏ mà mẹ con để lại, nếu có một ngày con trút hơi thở thì mở máy niệm Phật có thể vãng sanh không ạ?

Đáp: Việc này cũng có thể được. Trong tình huống bất đắc dĩ, chúng ta thường xuyên dùng máy niệm Phật, phải dùng nó thành thói quen, không được gián đoạn thì có sự giúp đỡ rất lớn đối với việc niệm Phật khi lâm chung.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, sau khi con thực hành pháp môn Quán Tâm thì thường duy trì được trạng thái không niệm và vô niệm. Tuy nhiên, Cổ Đức nói rằng: khởi tâm động niệm là thiên ma, không khởi tâm động niệm là ám ma, cho đến lúc khởi và không khởi thì là phiền não. Có niệm và vô niệm dường như đối nghịch nhau, rốt cuộc như thế nào mới tốt? Hễ con không chấp trước là được phải không ạ? Vì sao lại gọi là thiên ma, ám ma và phiền não ma ạ?

Đáp: Tên gọi và ý nghĩa của từ “ma” trong Kinh Lăng-nghiêm đã nói rất rõ ràng, bạn cũng có thể tra được danh tướng của từ này trong các từ điển Phật học thông thường. Ở đây tôi không giải thích nhiều. Cảnh giới này xác thật là bạn nói không sai, chỉ cần không chấp trước là được. Lời này là Phật nói trong Kinh Lăng-nghiêm, bất luận là cảnh giới nào hiện tiền, nhất định không được chấp trước. Hãy nhớ câu nói trong Kinh Kim Cang “*phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng*” (tất cả các tướng đều là hư vọng).

Tuy nhiên, pháp môn niệm Phật không giống với các pháp môn khác, lìa vọng tưởng chấp trước quả thật không dễ. Lời này dễ nói nhưng làm thì rất khó. Tịnh Độ tông đối với người sơ học, bạn xem Kinh A Di Đà dạy chúng ta “chấp trì danh hiệu”. Vãng sanh cõi Phàm Thánh Đồng Cư Độ trong Tịnh Độ tông đó là chúng ta không chấp trước

thứ gì khác, chỉ chấp trước danh hiệu A Di Đà Phật, đây là một biện pháp hay. Nếu bảo chúng ta cái gì cũng không được chấp trước thì rất khó. Bảo chúng ta chấp trì một câu A Di Đà Phật thay cho những chấp trước khác, chúng ta vẫn là chấp trước, nhưng chấp trước A Di Đà Phật, không chấp trước thứ khác, phương pháp này hay, lại rất dễ dàng. Thế nên pháp môn này gọi là “Đạo dễ hành”, dạy chúng ta phải chấp trì, chấp trước, phải gìn giữ được cho đến lúc mạng chung vẫn là chấp trước A Di Đà Phật đến tiếp dẫn chúng ta. A Di Đà Phật quả nhiên đến tiếp dẫn, bạn theo Ngài mà đi. Đến thế giới Cực Lạc rồi mới lìa khỏi tất cả chấp trước, chúng ta có thể dùng phương pháp này mà nắm lấy Tây phương Tịnh Độ. Thế nên đây là đạo dễ hành, vững chãi, có thể nương tựa, lại còn nhanh chóng. Quả vị sau khi vãng sanh thành công về thế giới Tây Phương Cực Lạc thì có tướng tượng cũng không tướng tượng ra được, siêu vượt hơn sự thành tựu của các pháp môn khác. Chính vì lý do này mà chư Phật Như Lai mười phương thế giới đều tán thán A Di Đà Phật. Rất nhiều chư Phật Như Lai, các Ngài đều là niệm Phật mà thành Phật. Chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, chúng con là người niệm Phật ở khu vực Nam Giao Đại Hưng Bắc Kinh, thường tiếp xúc sách vở tài liệu, băng đĩa của Ngài giảng, đối với việc niệm Phật liễu sanh tử, tín niệm được kiên định rất lớn. Nhưng đệ tử học tập trải qua lâu ngày mà không có tin tức gì cả, niệm Phật cũng không thành phước, xin Ngài từ bi khai thị thêm lần nữa.

Đáp: Sự việc này không thể nóng vội, nhưng cũng không thể khinh suất, chỉ cần lão thật niệm Phật thì tốt rồi. Chân thật làm được thật thà niệm Phật, thực tế mà nói, sự việc này cũng không dễ dàng. Người xưa thường nói: “Chỉ có bậc thượng trí với hạ ngu”, hai loại người này dễ làm được lão thật. Bậc “thượng trí” là người có trí huệ cao, thấy đều thông đạt thấu suốt, nên họ có thể buông xuống vạn duyên, nhất tâm

niệm Phật, trong tâm của họ không có tạp niệm, không có vọng tưởng, người như vậy thì thành tựu.

Loại người thứ hai gọi là “hạ ngu”, tuy họ không có văn hóa, cũng không đọc qua sách vở, không biết chữ, nhưng loại người này chân thật. Dạy họ niệm Phật thì họ niệm một câu Phật hiệu đến cùng, họ không có tạp niệm, cũng không hoài nghi, dạy họ làm thế nào thì họ làm như thế đó, loại người này cũng dễ thành tựu.

Loại người phiền phức nhất chính là người trung căn, thượng không thượng, hạ không hạ, vọng tưởng tạp niệm rất nhiều. Nghe giảng kinh cũng nhiều, nhưng bán tín bán nghi, “niệm Phật mấy năm rồi sao chưa thấy tin tức gì cả? Rốt cuộc tôi niệm Phật có hiệu quả hay không?” Có quá nhiều vấn đề. Phạm là người hay nêu ra thắc mắc, trước đây tôi cũng nói qua không ít lần, đều là không thật thà. Người thật thà làm gì có thắc mắc chứ? Tuy nhiên, có thắc mắc thì nhất định phải hỏi. Vì sao vậy? Vì “nghi” là chướng ngại số một của Bồ-tát, làm chướng ngại tín tâm của chúng ta. Cho nên phải đoạn nghi sanh tín, điểm này rất quan trọng. Thế nên, có nghi ngờ thì không thể không hỏi, nhất định phải hỏi rõ ràng, làm cho sáng tỏ thì chúng ta mới có thể lão thật niệm Phật.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, suy nghĩ có phải là khởi tâm động niệm không?

Đáp: Suy nghĩ là khởi tâm động niệm. Ý niệm của việc khởi tâm động niệm này có tịnh, có nhiễm, có thiện, có bất thiện. Khác biệt ở bên trong vô cùng lớn. Tương ứng với tánh đức thì là thiện niệm, thiện niệm thì khỏe mạnh. Ý niệm trái ngược với tánh đức thì không khỏe mạnh. Chúng ta phải hiểu những đạo lý này. Người học Phật phải thường nghĩ đến lời dạy của Phật, phải làm được lời Phật dạy trong cuộc sống hằng ngày, việc này rất quan trọng. Sau khi làm được thì bạn sẽ có chỗ ngộ, bạn càng lý giải sâu sắc, thấu triệt hơn lời dạy của Phật. Đó là trí huệ

hiện tiền. Chú ý, “giải” có thể giúp cho “hành”, “hành” lại giúp cho “giải”, giải hành tương ứng, từ sơ phát tâm cho đến quả địa Như Lai, giải và hành hỗ trợ và thành tựu cho nhau.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, thế nào gọi là phan duyên?

Đáp: Phan duyên là bạn có ý muốn, có mục đích, hoặc là vì danh, hoặc là vì lợi nên bạn muốn làm một việc gì đó. Chính là bạn muốn đi tìm việc. Trong Phật pháp, Phật dạy chúng ta tùy duyên, tùy duyên và phan duyên không như nhau. Tùy duyên là người khác tìm đến chúng ta, chúng ta thấy họ có khổ nạn cần giúp đỡ, không thể không giúp, phải tận tâm tận lực giúp đỡ họ, đó là tùy duyên. Nếu trong lúc tùy duyên chúng ta có mục đích, có danh lợi xen tạp vào thì sẽ trở thành phan duyên, chúng ta nhất định phải biết việc này. Tâm phan duyên không thanh tịnh, tâm tùy duyên thì thanh tịnh. Vì người khác mà làm việc, làm được tốt là do họ có phước báo, làm không tốt thì sự tận tâm tận lực của chúng ta cũng viên mãn công đức rồi. Thế nên, tuyệt đối không được làm chướng ngại tâm thanh tịnh của chính mình, đó là tùy duyên. Làm chướng ngại tâm thanh tịnh của chính mình là phan duyên.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, người học Phật niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, để tâm thanh tịnh thì thêm việc không bằng bớt việc. Nhưng vì lòng từ bi, đối với khổ nạn của những người xung quanh không thể nhìn thấy mà làm ngơ, khoanh tay đứng nhìn, xin hỏi nên xử lý mâu thuẫn này như thế nào ạ?

Đáp: Trong đây không có mâu thuẫn, do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bạn tạo thành mâu thuẫn. Phật dạy chúng ta “thêm việc không bằng bớt việc”, tu tâm thanh tịnh là trong tâm của bạn không được có việc. Còn những việc ở bên ngoài có hay không? Có! Nếu phải buông xuống những việc bên ngoài thì Thích-ca Mâu-ni Phật vì sao

không “thêm việc chi bằng bớt việc”, đâu cần đến thế gian này thị hiện làm gì, giảng kinh hơn ba trăm hội, thuyết pháp 49 năm, đó chẳng phải là nhiều chuyện sao?

Bạn xem trong giáo học Đại Thừa Đức Phật đã nói thế nào? Phật nói cả đời Ngài trước giờ chưa từng nói qua một câu kinh, trước giờ chưa từng nói qua một chữ. Đó là gì? Tâm của Ngài thanh tịnh nên nói mà không nói, không nói mà nói, đây mới thực sự là cao minh, đây mới thực sự gọi là buông xuống. Thế nên, quý vị phải ghi nhớ, buông xuống là buông xuống vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không phải là buông xuống sự việc. Nếu buông xuống hết công việc thì Phật Bồ-tát đến đây để làm gì? Các Ngài sẽ không nhiều chuyện đâu. Việc này chúng ta phải hiểu là tuyệt đối không có mâu thuẫn. Nếu trong tâm bạn không buông xuống được thì phiền phức lớn, tâm của bạn không thanh tịnh rồi. Tâm thanh tịnh tuyệt đối sẽ không ngại những việc rắc rối, sẽ không ngăn ngại, lý sự vô ngại, sự sự vô ngại, tâm đó mới thực sự là thanh tịnh.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, đau lưng có thể lạy Phật được không? Lạy Phật có thể hết đau lưng không, hay là làm cho đau lưng càng thêm nghiêm trọng?

Đáp: Đừng hỏi tôi vấn đề này, bạn làm thử thì rõ thôi mà. Hai trường hợp có thể xảy ra. Nếu bạn thành tâm thành ý lạy Phật thì bệnh đau lưng của bạn sẽ khỏi. Vì sao vậy? Bạn chỉ chuyên tâm vào Phật, quên mất đau lưng thì đau lưng sẽ khỏi, trường hợp thứ nhất sẽ xuất hiện.

Trường hợp thứ hai là một mặt lạy Phật, một mặt nghĩ đến đau lưng thì càng lạy càng đau. Thế nên, lời Phật nói có đạo lý, “*cảnh tùy tâm chuyển*”, “*hết thấy pháp từ tâm tưởng sanh*”. Chúng ta có bệnh nếu nhất tâm nghĩ đến Phật, đừng nghĩ đến bệnh thì bệnh sẽ khỏi. Có người bị bệnh thì tìm bác sĩ, có phải bác sĩ chữa khỏi bệnh cho bạn không?

Không phải. Là ai chữa khỏi bệnh cho bạn vậy? Tín tâm của bạn đã chữa khỏi bệnh. Bạn tin tưởng bác sĩ đó, tin tưởng cách chữa trị của ông ấy nên vừa uống thuốc thì quả thật hiệu nghiệm, là do tín tâm chữa khỏi bệnh. Bác sĩ dù giỏi đến đâu, học vấn, tài năng lớn đến đâu mà bạn không tin tưởng ông ấy thì ông ấy chẩn đoán, kê đơn cho bạn, bạn uống thuốc xong sẽ không thấy hiệu quả. Vì sao không hiệu quả? Không có lòng tin, hoài nghi đối với ông ấy. Chữa bệnh là như vậy, tất cả việc khác cũng là như thế. Cho nên nói: “Hết thầy pháp từ tâm tướng sanh”, không có pháp cố định mà tùy theo ý niệm của chúng ta mà chuyển biến. Ý niệm của chúng ta thanh tịnh thì thân thanh tịnh. Tâm của chúng ta ô nhiễm thì thân của chúng ta trở nên ô nhiễm, cảnh nhất định chuyển theo tâm, thân thể là cảnh giới kề cận nhất. Chúng ta phải hiểu đạo lý này thì mới có thể giữ được một đời này không sanh bệnh. Trước giờ không có ý niệm sanh bệnh thì làm sao có bệnh được? Bạn có ý niệm sanh bệnh thì bệnh sẽ đến. Y học hiện nay cũng có cụm từ “sức khỏe tâm lý”, tâm lý khỏe mạnh còn quan trọng hơn sinh lý (thể chất), hãy từ đây mà gây dựng tín tâm. Nhất tâm lạy Phật, lễ Phật, niệm Phật thì sẽ quên hết tất cả bệnh đau.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, làm thế nào mới có được từ bi và định lực viên mãn ạ?

Đáp: Viên mãn là thành Phật, nếu chưa đạt được quả vị Phật thì không thể gọi là viên mãn. Chúng ta muốn làm được viên mãn, nguyện vọng này tốt. Nguyện này chính là đại nguyện thành Phật, nguyện này chính là tâm đại Bồ-đề. Vậy làm thế nào để đạt được viên mãn? Pháp môn Tịnh tông tốt, một đời thành tựu, nên pháp môn này được gọi là “pháp môn hiện đời thành tựu”. Thế nào gọi là định lực? Chúng ta trong đời này đại khái hiểu được chân tướng của vũ trụ nhân sanh, biết được tam đồ lục đạo, mười pháp giới không rốt ráo, chúng ta quyết tâm muốn thoát ly, buông xuống tất cả những thứ này, không còn bị ảnh hưởng bởi

hoàn cảnh nhân sự, vật chất nữa. Buông bỏ triết để từ trong tâm, đây chính là định lực.

Từ bi thì nhất định phải tùy thuận lời dạy của Đức Phật, ngày nay chúng chuyên nương vào kinh Vô Lượng Thọ. Kinh Vô Lượng Thọ dạy chúng ta làm thế nào thì chúng ta làm như thế đó, dạy chúng ta không được làm thì chúng ta nhất định không làm, đó là từ bi đối với chính mình. Giúp chính mình trong đời này thoát ly tam giới, thoát ly lục đạo, xuất ly mười pháp giới, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, đó là từ bi thật sự đối với chính mình. Từ bi đối với người là tự hành hóa tha, mình làm ra tấm gương cho mọi người xem, khuyên mọi người niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, đó là từ bi đối với mọi người. Làm như vậy thì viên mãn.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con tu trì phương pháp niệm Phật theo hơi thở, mỗi lần thở ra chỉ niệm một chữ, cứ thế mà xoay vòng Phật hiệu bốn chữ, trì liên tục không gián đoạn. Nhưng sau vài phút thì tiến vào trạng thái tịch tĩnh khinh an, lúc đó Phật hiệu tự động dừng lại, nếu lúc đó có ý đề khởi Phật hiệu thì giống như ném một viên đá vào mặt hồ đang tĩnh lặng, thậm chí cảm thấy Phật hiệu đang ảnh hưởng đến sự tĩnh lặng trước mắt. Xin hỏi trong tình trạng như vậy con nên giữ trạng thái tĩnh lặng hay tiếp tục đề khởi Phật hiệu để Phật hiệu không gián đoạn?

Đáp: Bạn hỏi rất hay, đề khởi Phật hiệu là việc quan trọng. Bạn dùng phương pháp này niệm Phật, niệm đến cảnh giới tịch tĩnh hiện tiền, đó là một loại công phu, công phu này rất cạn, trong Phật pháp gọi là “khinh an”. Cần phải tiếp tục giữ câu Phật hiệu không được gián đoạn. Vì sao vậy? Mục đích của chúng ta không phải cầu khinh an, mà cầu vãng sanh thế giới Cực Lạc, nên phải niệm Phật hiệu cho miên mật, không gián đoạn. Bồ-tát Đại Thế Chí dạy chúng ta phương pháp niệm Phật “tịnh niệm tương kế” (tịnh niệm nối tiếp), “nối tiếp” là không được

gián đoạn, điều này vô cùng quan trọng. Bất luận trong hoàn cảnh nào nhất định phải đề khởi Phật hiệu, như vậy mới tốt.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, trong cuộc sống hằng ngày làm thế nào để biết được công phu tu trì của người khác? Nếu người tái lai thị hiện hình ảnh tiêu cực khiến người khác tạo khẩu nghiệp thì có xem là nhân duyên khéo léo độ hóa chúng sanh hay không?

Đáp: Lão Tổ Tông dạy chúng ta “*hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ*” (làm mà không thành thì hãy xét lại chính mình), không dạy chúng ta đi nhìn người khác. Nếu bạn muốn biết người nào đó tu hành có công phu hay không, việc này không liên quan đến bạn, bạn sẽ không tiến bộ. Bạn nên học như thế nào? Nhìn thấy thiện hạnh của người khác thì nghĩ xem ta có hay không? Ta nên học ở họ. Nhìn thấy người khác làm việc xấu, nghĩ xem mình có hay không, nếu có thì nên sửa, không được mắc sai lầm như họ. Như vậy thì mặt tốt, mặt xấu đều là thiện trí thức của bạn. Năm mươi ba lần tham học của Thiện Tài Đồng Tử, một đời viên mãn thành tựu chính là học được như vậy. Cho nên không có người nào chẳng phải là thầy của ta, cũng không có người nào chẳng phải là thiện tri thức của ta. Bạn nói người tái lai, tất cả người trên toàn thế giới thấy đều là người tái lai, họ thị hiện mặt trái, thị hiện mặt phải đều là dạy chúng ta, đều đến thị hiện cho chúng ta nhìn thấy. Chúng ta có tâm kính trọng, tâm cung kính, tâm chân thành học hỏi nơi họ thì sao mà không thành tựu được! Không thể nói Thiện Tài thật may mắn, Ngài có thể gặp được nhiều thiện tri thức như vậy. Chúng ta cũng không kém may mắn hơn Thiện Tài, nhưng mỗi ngày từ sáng đến tối, thiện tri thức nhiều như vậy mà chúng ta không nhận ra, đã uổng công rồi! Việc này không thể trách người khác, chỉ nên trách chính mình. Cho nên câu nói “*hành hữu bất đắc, phản cầu chư kỳ*” rất quan trọng.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con niệm Phật 20 phút không khởi vọng tưởng, không có vọng niệm, như vậy có tính là công phu thành phiền hay không? Có thể vãng sanh thế giới Cực Lạc hay không?

Đáp: Nếu sau 20 phút lại khởi vọng tưởng thì sao? Người khi lâm chung có thể niệm Phật 20 phút không khởi vọng tưởng, không có vọng niệm thì nhất định vãng sanh. Cho nên phải xem việc này là khi nào? Hằng ngày có thể giữ được thì rất tốt, thời gian giữ được càng lâu thì càng tốt, tóm lại đến khi lâm chung thì phải làm được. Hằng ngày là chúng ta luyện tập, luyện binh, lâm chung là đánh trận, có thể thành công hay không then chốt là ở phút cuối cùng khi lâm chung. Vì vậy chúng ta không thể không tu phước, không thể không tích đức. Nếu không tu phước, không tích đức, khi bạn lâm chung, oan gia trái chủ đến nhiều loạn, cơ hội niệm Phật vãng sanh một đời này toàn bộ đều bị chướng ngại.

Trong quá khứ, tôi xuất gia, xuống tóc ở chùa Lâm Tế, Viên Sơn. Lúc đó ở chùa Lâm Tế có Hội Niệm Phật, cư sĩ Lâm Đạo Kỳ, phó Hội trưởng Hội Niệm Phật là người Phúc Châu, rất kiên thành. Hội Niệm Phật của họ mỗi tuần mọi người niệm Phật một ngày ở chùa Lâm Tế. Cư sĩ Lâm làm Duy Na, ông ấy niệm Phật rất tốt, đánh pháp khí cũng rất giỏi. Khi ông ấy lâm chung, ma chướng hiện tiền, nghe đến câu Phật hiệu thì rất khó chịu, tham sống sợ chết, ma cảnh hiện tiền thì tán loạn. Chúng ta thấy rất nhiều đồng tu niệm Phật đến già thì mắc bệnh lú lẫn, thần trí không tinh táo, như vậy thì không thể vãng sanh.

Điều kiện đầu tiên vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là thần trí phải rõ ràng, đây là phước báo. Chúng ta tu phước nhưng đừng hưởng bây giờ, khi lâm chung hãy hưởng phước, hưởng phước gì vậy? Hưởng cái phước thần trí rõ ràng sáng suốt này. Người lâm chung rõ ràng sáng suốt, cho dù không cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng nhất định không đọa vào ba đường ác. Chư vị hãy nghĩ xem, có người sáng suốt nào đi đến ác đạo đầu thai không? Không thể nào, đầu thai đến tam

ác đạo đều là những người mơ mơ hồ hồ mà đi. Thần trí không tinh táo thì mới đi đến ba đường ác. Hằng ngày tích công bồi đức, đoạn ác tu thiện, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Nếu muốn công phu thành phiền thì nhất định phải buông xuống vạn duyên thì công phu của chúng ta mới có thể thành phiền.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, tu Tịnh Độ có thể niệm Lục Tự Đại Minh Chú và Chú Chuẩn Đề hay không?

Đáp: Đây là tạp tu, không phải là chuyên tu, sự việc này đâu cần phải hỏi, bạn hãy xem kinh đi. Bạn hãy xem kinh Vô Lượng Thọ, kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật và kinh A Di Đà, thậm chí đến Đại Thế Chí Bồ-tát Niệm Phật Viên Thông Chương, hay là phẩm Phổ Hiền Bồ-tát Hạnh Nguyện có dạy bạn như vậy hay không? Bạn phải biết, trong kinh điển Phật đã buốt lòng rất miêng dạy chúng ta một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, vậy mà bạn vẫn không chịu tin, vẫn còn muốn đi đường vòng lớn như vậy, rước lấy phiền phức nhiều như thế, còn khiến cho chúng tôi ở đây hao hơi tốn sức như vậy, đây là tạo nghiệp. Đó là không tin tưởng lời Phật dạy, bạn thích tu như thế nào thì bạn tu như thế ấy vậy, đối với Phật, Bồ-tát, đối với Tổ Sư Đại Đức đều không liên quan.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con bị quỷ đè, nên làm như thế nào ạ?

Đáp: Thật sự trong loài quỷ thì có loại quỷ đè, thường bắt nạt người. Người mà tâm địa thanh tịnh, tâm hạnh lương thiện thì ma quỷ không dám ức hiếp bạn, quỷ gặp bạn cũng tôn kính, cũng ủng hộ bạn. Phàm khi bị ma quỷ đè, bản thân mình nhất định phải giác ngộ, đó là do tâm địa bất thiện, hành vi bất thiện. Tại sao quỷ lại xem thường bạn, quỷ lại đến ức hiếp bạn? Đồng tu niệm Phật, công phu không đặc lực thì cũng bị quỷ đè. Tuy nhiên người niệm Phật, thường niệm Phật, khi gặp phải sự việc này, trong tâm lập tức nghĩ đến Phật hiệu, trong giấc mộng bạn niệm Phật, niệm danh hiệu Bồ-tát thì quỷ sẽ lập tức bỏ đi.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, người bị xe tông chết chẳng phải thành quỷ, đọa đến đường quỷ rồi ư? Sao còn ở bên đường đợi tìm người thể thân? Hoặc có người treo cổ chết trong phòng mà còn ở trong phòng làm nhiễu loạn. Sao họ không theo nghiệp đi đến đường quỷ? Trong Phật học có nhắc đến không gian của người và quỷ, có phải do không gian trùng nhau mà gây ra hỗn loạn hay không? Có cần phải theo thế tục, tìm Pháp sư làm lễ tế lộ (cáo lộ), rước hồn đi thì mới được hay còn có cách nào tốt hơn nữa không ạ?

Đáp: Sự việc này thật sự có, ở Trung Quốc, ở ngoại quốc đều có, chúng tôi đã gặp không ít trường hợp này. Ở đây có một điểm phải đặc biệt chú ý, con người sau khi chết không hẳn đều đi đến đường quỷ, bạn không thể gọi họ là quỷ. Người chết rồi biến thành quỷ, việc này là bạn không hiểu hiện trạng của lục đạo, con người sau khi chết chưa đi đến đường nào cả, giai đoạn này gọi là thân trung âm. Người Trung Quốc chúng ta thường gọi thân trung âm là linh hồn. Vì họ chưa đi đầu thai, nếu vào đường quỷ là họ đã thọ thân vào một đường rồi, nhưng họ vẫn chưa đi. Phạm là chết đột ngột hay tự sát đều rất phiền phức. Trong kinh Phật nói việc này rất rõ ràng, vì sao vậy? Vì họ muốn tìm người thể thân. Trong lúc tìm người thể thân, họ vẫn còn là thân trung âm. Chúng ta gọi là hồn ma, hồn phách. Họ không phải là đến đường quỷ, sau khi họ tìm được người thể thân thì tùy theo hạnh nghiệp của chính mình mà họ đầu thai vào một cõi nào đó. Nếu họ vào đường quỷ rồi thì sẽ không qua lại với con người nữa. Thân trung âm có khi rất ngắn, thông thường đa số 49 ngày là họ đi đầu thai. Đến đường nào thì không ai biết được. Phải tỉ mỉ quan sát hạnh nghiệp, tạo tác của họ ở thế gian thì có thể phán đoán được.

Trong kinh Phật nói cho chúng ta biết, tâm tham nặng thì sẽ đi đến đường quỷ, tâm sân khuê nặng thì đi đến địa ngục, ngu si nặng, ngu si chính là không hiểu rõ đúng sai, thiện ác thì phần lớn đi đến đường súc

sanh. Nếu tâm địa con người rất lương thiện, làm được ngũ giới thập thiện thì sanh đến cõi người. Thượng phẩm thập thiện từ bi hỷ xả thì đi đến cõi trời. Từ những chỗ này mà quan sát thì bạn có thể phán đoán được họ đi về đâu. Khi họ lâm chung, bạn nhìn xem thoại tướng của họ, nếu khi lâm chung thân thể mềm mại, diện mạo đẹp thì đi đến đường lành, sẽ không vào ác đạo. Còn người khi chết thân thể cứng đờ, diện mạo rất khó coi thì đều đi vào ác đạo. Đây là một số kiến thức thông thường chúng ta nên biết. Vì thế cho dù chúng ta gặp khó khăn gian khổ như thế nào, ngàn vạn lần không được có ý niệm tự sát, vì tự sát không thể giải quyết được vấn đề, nếu tự sát mà có thể giải quyết được vấn đề thì Phật đã khuyên chúng ta tự sát rồi. Bạn chỉ khiến vấn đề càng trở nên xấu hơn, phiền phức hơn mà thôi.

Một đời này của bạn đến thế gian, đến là để thọ báo, chịu khổ cũng là thọ khổ báo. Bạn chưa thọ hết khổ báo mà tự sát, kiếp sau được thân người vẫn phải thọ khổ báo này. Cho nên đây không phải là phương pháp giải quyết vấn đề, phương pháp giải quyết vấn đề là đoạn ác tu thiện, sám hối nghiệp chướng thì mới có thể cải thiện, mới có thể chuyển đổi được nghiệp của mình. Nếu học Phật pháp mà làm không được điều này thì không có ý nghĩa rồi, chúng ta học Phật còn có ích gì nữa? Thật sự là vậy. Chuyển nghèo hèn thành giàu sang, đây là điều người thế gian truy cầu, chuyển ngu si thành trí huệ, nhưng cao nhất là chuyển phàm thành Thánh. Bạn hiểu rõ đạo lý này, hiểu được chân tướng sự thật này, biết phương pháp chuyển đổi thì bạn hãy học cho tốt, tiền đồ của bạn sẽ là một màu xán lạn. Tuy trước mắt có khổ, nhưng đừng sợ. Con người sợ nhất là lúc cuối đời, cuối đời khổ thì thật là khổ, lúc trẻ khổ thì không sao cả, cuối đời có thể sống hạnh phúc, nghiệp chướng của chính mình tiêu trừ rồi thì cuối đời sẽ có phước báo.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con có một cô em gái, 29 tuổi chưa kết hôn, đi làm thì tìm việc thích hợp với bản thân mới làm, việc không lý tưởng thì không làm. Mỗi ngày ngủ đến 11 hoặc 12 giờ, rất lười làm

việc, con đem đạo lý làm người giảng cho cô ấy nghe, cô ấy nói biết rồi, nhưng không thay đổi được. Tám năm, mười năm qua con đều phải cho cô ấy chỗ ở nhờ. Xin hỏi Pháp sư, nếu con tiếp tục giúp cô ấy, như vậy là có tội hay không có tội?

Đáp: Việc này không phải có tội hay không có tội, mà là bạn thiếu nợ những người này, bạn trả xong rồi thì cô ta sẽ không đến tìm bạn nữa. Người trong một nhà đều là có duyên với nhau, trong kinh Phật nói rất rõ ràng, cha con, anh chị em trong gia đình có bốn loại duyên lớn là: báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu không có quan hệ này thì không thể trở thành người một nhà. Cho nên người học Phật đều hiểu rõ, tâm địa thanh tịnh, vừa nhìn tình hình thì hiểu được rất rõ ràng, cô ta đến báo ân, hay là đến báo oán. Báo oán là ngày ngày cãi nhau, vẻ mặt không vui, như tình hình này chính là đòi nợ, bạn phải trả nợ cho cô ta. Nếu người trả nợ là cô ấy thì cô ấy sẽ kiếm tiền về cúng dường bạn, cô ta đến trả nợ cho bạn mà, còn đây là bạn thiếu nợ cô ta. Cho nên đây không phải là có tội hay không có tội. Bạn phải luôn làm tám gương tốt cho cô ấy xem, giúp cô ấy giác ngộ, giúp cô ấy hồi đầu. Sự việc này phải có thời gian, phải có tâm nhẫn nại trong thời gian dài, nhưng hiện nay duyên của cô ấy chưa chín muồi, nên bạn càng phải chăm chỉ nỗ lực giúp đỡ cô ấy, có khi đến 10 năm, 20 năm, 30 năm mới hồi đầu, cho nên bạn phải có tâm nhẫn nại.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, người cao tuổi bị bệnh lú lẫn, ở nhà thường đưa ra rất nhiều yêu cầu hoang đường, đòi hỏi quá quắt. Xin hỏi hàng con cháu nên giúp đỡ người già như thế nào?

Đáp: Việc này phải nhẫn nại, phải có trí huệ, phải hiểu tình hình bệnh tật của người già, khi nào nên tùy thuận thì hãy tùy thuận, khi không nên tùy thuận thì có thể dùng cách thức đánh lừa. Việc này không xem là vọng ngữ, cũng không gọi là lừa gạt, đây là một phương tiện, làm cho người bệnh được an định. Nếu có thể đạt được mục đích này thì

phương pháp gì cũng có thể dùng, nói chung cần làm cho người bệnh giảm bớt nỗi thống khổ. Phương pháp tốt nhất, nếu họ có thể tiếp nhận Phật pháp thì hãy để câu Phật hiệu trong phòng bệnh của họ không gián đoạn, treo hình Phật đối diện giường của họ, họ nằm nơi đó, phía chân thì treo hình Phật, mắt của họ vừa mở ra thì liền nhìn thấy. Kể cho họ nghe những câu chuyện niệm Phật, niệm Phật khỏi bệnh, niệm Phật vãng sanh, đến thế giới Cực Lạc làm Bồ-tát, làm Phật. Người xưa niệm Phật vãng sanh, hiện nay có rất nhiều người niệm Phật vãng sanh, khuyên họ như thế, vậy là tốt.

Hỏi: Thưa Pháp sư, tình huống này có phải liên quan đến sát nghiệp rất nặng khi còn trẻ, hoặc là bị quá nhiều ô nhiễm của xã hội hay không?

Đáp: Chính xác, việc này cho thấy cái nhân bệnh tật thật sự của họ. Cho nên gặp thân bằng quyến thuộc sanh bệnh thì đừng tạo sát nghiệp nữa, đương nhiên ăn chay là tốt nhất, không nên ăn thịt nữa. Để họ niệm Phật, nghe kinh, ở nhà hãy kể cho người già nghe một số câu chuyện về hiếu để trung tín, người già đều sẽ tiếp nhận.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, ở nhà tụng kinh, niệm Phật, có thể đánh pháp pháp khí hay không?

Đáp: Các vị phải nên biết dụng ý của pháp khí là gì? Dụng ý là để cho mọi người chúng ta cùng nhau cộng tu, âm thanh, âm điệu, động tác được đồng loạt chỉnh tề, trang nghiêm đạo tràng. Đánh pháp khí ít nhất phải có hai người trở lên, như vậy là cần thiết, nếu chỉ có một người, vậy thì không cần thiết. Nhất định phải hiểu đạo lý này. Không phải đánh pháp khí thì Phật Bồ-tát hoan hỉ, còn không đánh pháp khí thì Phật Bồ-tát không hoan hỉ. Phật Bồ-tát còn sanh phiền não sao? Cách nghĩ của chúng ta như vậy là sai rồi. Cho nên pháp khí là tiết tấu của âm nhạc, ý nghĩa là giúp đạo tràng trang nghiêm, đồng loạt chỉnh tề.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, dùng phương pháp gì để đối trị hôn trầm, đối trị vọng niệm ạ?

Đáp: Phương pháp đối trị hôn trầm là đi kinh hành, lễ Phật. Nếu dễ hôn trầm thì nhiều Phật, lễ Phật, hãy dùng phương pháp này đối trị. Vọng niệm nhiều thì dùng phương pháp chỉ tịnh, chỉ tịnh và thiền định không hề khác nhau. Phương pháp cũng không nhất định, bản thân mình phải biết điều tiết, dùng phương pháp gì có hiệu quả thì bạn dùng phương pháp đó. Nói tóm lại, hai loại này là bệnh thông thường của tất cả chúng sanh, ai ai cũng có, chúng ta cần phải tìm ra phương pháp hiệu quả để đối trị, như vậy mới tốt.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, xin ngài chỉ giáo, con hề xem kinh sách thì buồn ngủ, xem đĩa hình của ngài cũng buồn ngủ, phải làm sao đây? Trong tâm con rất lo lắng, giận bản thân mình. Chiều hôm qua khi nhiều Phật, con đột nhiên thấy buồn trong lòng, nước mắt trào ra, con muốn khóc cho thật to, nhưng sợ làm phiền đến người khác nên cố gắng dần lòng, xin hỏi đây là nguyên nhân gì?

Đáp: Loại tình hình này không phải chỉ mình bạn có, tôi cũng gặp qua mấy vị. Trong kinh Phật đã từng nêu, đây là nghiệp chướng rất nặng, bạn có thể có tâm hồ thẹn như vậy, đau buồn rơi nước mắt, đây là hiện tượng phát hiện nghiệp chướng, có thể nhân đây mà tiêu trừ.

Nếu bạn đọc kinh mà tinh thần không đề khởi được thì bạn không nên đọc trong thời gian dài, nên mở quyển kinh đọc nửa tiếng, hoặc đọc 20 phút, 15 phút. Buổi sáng đọc một đoạn, buổi trưa đọc một đoạn, buổi tối đọc một đoạn, rồi từ từ kéo dài thời gian, như vậy thì tốt. Xem băng đĩa cũng dùng phương pháp này, từ từ tâm của bạn định lại, nghiệp chướng dần dần tiêu trừ, trí huệ dần dần tăng trưởng. Khi không có việc gì thì nên niệm Phật nhiều, nhiều Phật chính là tản bộ, bất luận là ở nơi đâu hãy đi bộ nhiều, khi đi tản bộ trong tâm luôn niệm thầm câu Phật

hiệu. Bồ-tát Đại Thế Chí dạy chúng ta “thu nhiếp sáu căn, tịnh niệm nói nhau”, học đừng để ý đến cảnh giới bên ngoài, khi đi tản bộ, chúng ta chỉ để ý đường đi phía trước, đừng để ý đến những người đi trên đường, cũng đừng để ý hoàn cảnh hai bên đường, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả “thu nhiếp sáu căn”. Niệm Phật là phương pháp tiêu nghiệp chướng thù thắng nhất, bạn nên làm như vậy mới tốt.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, khởi tâm động niệm trong cuộc sống hằng ngày, làm thế nào để thực hiện ngũ giới, thập thiện?

Đáp: Vấn đề này đừng hỏi tôi, là tôi hỏi bạn mới đúng, bạn suy nghĩ xem nên làm thế nào để thực hiện ngũ giới, thập thiện? Hễ bạn thực hiện tốt thập thiện nghiệp đạo thì tự nhiên có ngũ giới ở bên trong. Chúng ta gần đây đang nghiên cứu thảo luận về Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo dạy chúng ta làm như thế nào, chúng ta phải đọc nhiều, tư duy nhiều hơn, trong cuộc sống hằng ngày cố gắng thực hiện những điều đó. Nếu bạn thật sự hỏi làm thế nào để thực hiện? Phật ở trong Kinh Vô Lượng Thọ nói cho chúng ta một cương lĩnh: “Khéo giữ khẩu nghiệp, không nói lỗi người”, bạn nên từ đây mà hạ thủ. Bắt đầu từ không vọng ngữ, không ác khẩu, không lưỡng thiệt, không ỷ ngữ. Hãy bắt đầu từ đây mà làm.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, Ngài thường nói: “Không vọng tưởng, không phân biệt, không chấp trước”, trong Kinh Kim Cang nói: “Quá khứ tâm bất khả đắc, hiện tại tâm bất khả đắc, vị lai tâm bất khả đắc” có phải là đối với sự việc của thế xuất thế gian, đều không suy nghĩ lập kế hoạch sách lược hay không? Nếu không có kế hoạch chu đáo thì sao có thể làm hoàn chỉnh ạ?

Đáp: Bạn cứ dùng tâm phân biệt, chấp trước mà làm cho tốt đi. Không vọng tưởng, không phân biệt, không chấp trước, ý nghĩa này rất

sâu, cảnh giới trong Kinh Kim Cang nói rất cao, đó là cảnh giới của Pháp thân Bồ-tát, không phải là cảnh giới của chúng ta, chúng ta phải biết chúng ta nhất định làm không được. Nếu bạn chân thật hiểu rõ “tam tâm bất khả đắc” nói trong Kinh Kim Cang thì vấn đề của bạn không có rồi, bạn sẽ không đến hỏi tôi. Bạn vẫn đến hỏi tôi, có thể thấy bạn đối với “tam tâm bất khả đắc” chỉ là nghe nói qua chứ bạn không hiểu được ý nghĩa bên trong của nó, bạn cũng không có cách nào làm được.

Lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước là để tâm của bạn được thanh tịnh. Khi bạn làm việc, có cần lên kế hoạch hay không? Cần! Khi chúng tôi làm việc, chúng tôi rất nghiêm túc tư duy làm việc, sau khi làm xong thì tâm địa thanh tịnh, mây trần không nhiễm. Chúng ta nên từ đây mà hạ thủ. Sau khi làm xong việc, nếu vẫn không buông xuống được, ngày đêm còn nghĩ đến nó, vậy thì bạn quá khổ rồi, bạn không được nghỉ ngơi, nên bạn không cách nào khai trí huệ, đây là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước làm chướng ngại trí huệ của bạn. Hiện nay chúng ta không thể không dùng, dùng xong thì lập tức buông xuống, không được để nó tiếp tục, như vậy mới đúng. Về việc chân thật khế nhập cảnh giới, khi Phật Thích-ca Mâu-ni khi còn tại thế, các quốc vương, đại thần, trưởng giả, cư sĩ thỉnh cầu Thích-ca Mâu-ni Phật đến giảng kinh thuyết pháp, Thích-ca Mâu-ni Phật có cần phải chuẩn bị trước hay không, có cần phải suy nghĩ là “Ta phải nói gì với họ đây?” Không có! Thật sự không hề chuẩn bị. Trong kinh chúng ta cũng nhìn thấy Phật giảng kinh thuyết pháp, đều là tùy theo người hỏi mà trả lời, không có chuẩn bị, Ngài đã khế nhập cảnh giới rồi. Chúng ta chưa khế nhập cảnh giới, vậy chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ, chúng ta làm việc gì cũng phải có kế hoạch, còn Phật Bồ-tát làm việc đều không cần phải có kế hoạch, cũng không có sách lược, vậy mà các Ngài làm viên mãn hơn ai hết. Còn chúng ta có kế hoạch, có sách lược, mà luôn phạm rất nhiều sai lầm, còn làm không được viên mãn, thế nên các Ngài là trụ trí huệ chân thật, đạo lý là như vậy.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con niệm Phật được khoảng hai năm, gần nửa năm trước, mỗi khi ngồi tĩnh tọa và nghỉ ngơi, con thường nghe thấy câu Phật hiệu bên tai. Không biết đây là điều tốt hay xấu ạ?

Đáp: Bạn đừng để ý đến nó thì đây là cảnh giới tốt. Nếu bạn thường xuyên tác ý, nghĩ đến sự việc này thì không tốt rồi. Trong Kinh Lăng-nghiêm Thế Tôn dạy cho chúng ta một đạo lý: Cảnh giới hiện tiền không nên chấp tướng, không để ý đến thì đều là cảnh giới tốt, hễ bạn vừa chấp tướng thì cảnh giới liền không tốt. Chấp tướng thì bạn đã khởi tâm động niệm rồi, cho nên đừng để ý đến nó. Hiện tượng này, thông thường khi bạn công phu đặc lực sẽ có, bất luận khi nào, nơi nào, tâm bạn vừa thanh tịnh thì sẽ nghe được câu Phật hiệu. Khi nghe thấy thì hãy cùng niệm Phật theo, vậy mới tốt. Đừng nghĩ nó là cảnh ma hay là cảnh Phật, nghĩ cảnh Phật cũng là cảnh ma, nghĩ cảnh ma tất nhiên càng là cảnh ma rồi, cho nên đừng nghĩ đến nó, như vậy mới tốt.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, khi niệm Phật tâm con khởi lên ý niệm rất xấu như là ngũ nghịch thập ác, nên đối trị như thế nào? Đạo gần đây, tâm hạnh của con có vẻ rất xấu, như vậy có phải bị ma dựa không?

Đáp: Bạn có bị ma dựa hay không, bản thân mình biết rất rõ, không cần hỏi người khác. Nếu có những việc như vậy thì khi niệm Phật phải nên sám hối. Ác niệm rất không tốt, bạn phải sám trừ những ác niệm đó. Hãy ở Niệm Phật Đường lạy Phật nhiều, nhìn Phật nhiều, dùng quán tượng niệm Phật. Thế nên bốn phía xung quanh Niệm Phật Đường chúng tôi đều treo hình A Di Đà Phật, bất luận bạn đi hướng nào cũng đều có thể nhìn thấy. Hãy nhìn tướng hảo của Phật, buông xuống ý niệm của chính mình, việc này rất quan trọng, đây là tu pháp môn sám hối. Tốt nhất là nên lạy Phật nhiều, buông xuống tất cả những ý niệm trong

tâm, tập trung ý chí niệm A Di Đà Phật, chiêm ngưỡng A Di Đà Phật, lễ lạy A Di Đà Phật, việc này rất có hiệu quả, làm như vậy rất tốt.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, pháp thế gian thoảng qua như mây khói, con chỉ cầu có một công việc ổn định, thu nhập ổn định, không đòi hỏi quá cao. Xin hỏi cách làm như vậy có đúng không?

Đáp: Đúng. Như vậy rất chính xác. Người chân thật giác ngộ thì biết rằng con người ở đời chỉ cần ăn mặc đầy đủ là được rồi, đâu cần phải làm cực khổ như vậy. Hôm nay, chúng ta ở Nam Dương, hãy xem người Mã Lai, tôi nhìn thấy họ thì rất hoan hỉ, họ làm một ngày thì nghỉ hai ngày, họ làm một ngày đủ ăn ba ngày, cho nên họ không cần đi làm nữa, họ rất biết hưởng phước. Còn nhìn những người như chúng ta ra sức tích lũy, cố gắng để dành tiền, để dành đến khi chết, tiền để dành rất nhiều, nhưng không một ngày hưởng phước, vậy có oan uổng hay không? Số tiền đó không biết sau này để cho ai dùng, có lẽ dùng để trả nợ, thua xa sự thông minh của người Mã Lai. Trước đây tôi đã từng đề nghị với các đồng tu, các bạn cố gắng nỗ lực làm việc cho tốt, làm việc một năm có thể nghỉ hai năm, hai năm cố gắng học Phật cho tốt. Bạn làm việc một năm có thể đủ ăn ba năm, đây là phương pháp tốt, người thật sự thông minh có thể làm được, mọi thứ đều buông xuống, học Phật cho tốt, chăm chỉ nỗ lực tu hai năm, nhất định có thành tựu.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, sau khi đọc Vãng Sanh Luận, con không muốn ra ngoài tiếp xúc với người ngoài nữa, chỉ muốn ở trong nhà tịnh tu niệm Phật, cũng không muốn nói chuyện phiếm với người khác về việc vật trong nhà, chỉ muốn nghe pháp môn Tịnh Độ. Như vậy có cố chấp lắm không? Làm thế nào có thể hàng thuận mọi người?

Đáp: Đối với người sơ học thì chấp trước có chỗ tốt, bởi vì sao? Công phu của mình còn chưa đặc lực, phải xem trọng việc tu trì. Ngay cả nhà Nho cũng nói: “Chọn việc thiện mà cố chấp”, cho nên người sơ

học phải nên chấp trước. Đến khi nào thì mới hằng thuận chúng sanh? Bản thân mình hơi có chút công phu đặc lực rồi, không bị ngoại duyên làm ảnh hưởng, cũng không bị ngoại cảnh dụ hoặc, như vậy mới có thể hằng thuận chúng sanh. Nếu chúng ta nhìn thấy sự dụ hoặc của ngũ dục lục trần bên ngoài mà vẫn khởi tâm động niệm, hễ bạn tùy thuận thì xong rồi! Từ xưa đến nay biết bao Pháp Sư giảng kinh, trên giảng đài giảng kinh thuyết Pháp độ chúng sanh, không được mấy ngày thì bị chúng sanh độ đi mất, từ xưa đến nay rất nhiều, vì sao vậy? Không có định công. Năm xưa tôi học kinh giáo, lúc đó là ba mươi mấy tuổi, thầy Lý hạn định cho tôi, chưa đến 40 tuổi nhất định không được ra ngoài giảng kinh, trước 40 tuổi giảng kinh chỉ có thể giảng ở Liên Xã Đài Trung, Thư Viện Từ Quang ở Đài Trung. Tôi ở nhà tự mình luyện tập, không thể ra ngoài, vì sợ ngoại cảnh bên ngoài lôi kéo chịu không nổi thì đọa lạc, đây là sự yêu thương che chở của lão sư đối với học trò, thế nên chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này. Bản thân mình có thể vượt qua được khảo nghiệm hay không? Nếu không vượt qua được thì bảo thủ, cố chấp một chút cũng tốt, điều này các Pháp Sư giảng kinh nên đặc biệt lưu ý.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, có một đồng tu tại gia chỉ niệm một câu Phật hiệu, không đọc Kinh, cũng không nghe giảng Kinh, sau ba tháng cảm thấy mỗi ngày khi nhiều Phật đều nhìn thấy hoa sen, khi lễ Phật thì nhìn thấy Tây Phương Tam Thánh ở ngay trước mặt. Thế là rất nhiều đồng tu cũng học theo phương pháp này, không nghe giảng Kinh, không đọc Kinh, chỉ niệm một câu Phật hiệu. Xin hỏi chúng sanh thời mạt pháp nên tu hành như thế nào mới có thể chân thật tự tại vãng sanh?

Đáp: Lời nói của họ nói rất đúng, giống với cư sĩ Hoàng Trung Xương. Vấn đề là bạn phải chân thật buông xuống được, bạn thật sự không muốn sanh tử trong lục đạo luân hồi nữa, chân thật muốn thoát ly thì phải buông xuống sạch sẽ, vậy thì được.

Năm xưa đệ tử của lão Pháp sư Đệ Nhân chính là niệm một câu Phật hiệu mà vãng sanh, ông không hề biết chữ, cũng không biết đọc kinh, chỉ niệm một câu A Di Đà Phật. Niệm được ba năm, ông biết trước ngày giờ, đứng mà vãng sanh, đây là một ví dụ rất hay. Cho nên mấu chốt quan trọng là bạn phải chân thật buông xuống, quan trọng nhất chính là câu này, chân thật buông xuống thì không có gì mà không thành tựu. Nếu không chân thật buông xuống, tâm tư còn vướng bận, còn vọng tưởng, còn phân biệt chấp trước vậy thì không đi được rồi. Đạo lý này nhất định phải hiểu.

Chúng ta đều biết đệ tử của lão Hòa Thượng Đệ Nhân là ông thợ vá nôi, cuộc sống của ông rất nghèo khổ, ông không muốn đến thế gian này nữa. Cho nên lão Hòa Thượng dạy ông niệm một câu A Di Đà Phật, niệm một rồi thì nghỉ, nghỉ ngơi xong rồi thì lại tiếp tục niệm, trong tâm ông không có tạp niệm, ý niệm gì cũng không có. Nói cách khác, chỉ có một câu A Di Đà Phật, ngoài một câu A Di Đà Phật ra, không có một niệm nào xen tạp, việc này trong Kinh điển gọi là “tịnh niệm tương tục”, ông đã làm được, ý niệm của ông chính là A Di Đà Phật. Tốt! Không có ý niệm thứ hai. Điều này đúng, tuyệt đối không có vấn đề. Có người muốn học tập, chân thật có thể học được là việc tốt, có thể vãng sanh giống như cư sĩ Hoàng Trung Xương tại nơi đây thị hiện cho mọi người cùng xem, bạn làm giống được như ông ấy thì nhất định được sanh. Từ ví dụ về việc vãng sanh mà thấy, pháp môn Tịnh Tông xác thực là pháp môn dễ hành, đơn giản, dễ dàng, an ổn, thời gian ngắn nhưng thành tựu vô cùng thù thắng. Vấn đề là bạn có tin hay không, có thể buông xuống hay không. Nếu bạn còn có hoài nghi, bạn đối với tất cả những việc nhỏ nhặt ở thế gian này, còn một việc nhỏ không buông xuống, vậy thì không được rồi. Nhất định phải là không một chút gì vướng mắc, cũng không có một chút gì lưu luyến, như vậy mới đúng.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, trong phẩm 28 Kinh Vô Lượng Thọ nói: “Nếu có cấp nạn kinh hãi, chính mình quy mạng Quán Thế Âm Bồ-tát thì không ai không được cứu thoát.” Xin cho con hỏi, trong sát-na xảy ra tai nạn xe cộ, hoặc trong thời khắc nguy khốn của trận động đất, nên niệm A Di Đà Phật hay là niệm Quán Thế Âm Bồ-tát?

Đáp: Thời điểm lúc này rất cấp bách, không có nhiều thời gian để suy nghĩ, gặp phải tình huống như vậy, chúng ta không có ý niệm thứ hai, phải niệm A Di Đà Phật cầu sanh Tịnh Độ, đây là chân thật tuyệt đối. Vì đây là tình huống nguy cấp, khi bạn nhìn thấy tai nạn xe cộ xảy ra, nhất định không thể tránh khỏi, đùng một phát thì mạng người không còn nữa, Quán Âm Bồ-tát không cứu bạn được. Ngay khi động đất xảy ra, trong khoảnh khắc tai nạn, hãy niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, nhất định không hoài nghi. Nếu bạn còn phước báo, bạn còn có thể may mắn tránh khỏi, niệm câu A Di Đà Phật vô cùng thù thắng. Chúng ta đều biết Phật A Di Đà là thầy của Quán Âm Bồ-tát, cho nên phải có tín tâm kiên định. Khi ngăn chặn tai nạn, phòng chống tai nạn thì vì mọi người, vì xã hội, vì tất cả chúng sanh mà niệm Quán Âm Bồ-tát. Còn nếu vì bản thân mình thì nên cầu sanh Tịnh Độ. Vì người khác thì niệm Đại Từ Đại Bi Quán Thế Âm Bồ-tát cứu khổ cứu nạn, vì chính mình thì niệm A Di Đà Phật, phải sớm một ngày vãng sanh thế giới Cực Lạc, thân cận A Di Đà Phật, việc này là đúng.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, cư sĩ tại gia có nhất định phải kết hôn sanh con, cố gắng làm tám gương tốt cho mọi người noi theo, hay là tranh thủ hết sức nắm lấy thời gian, không kết hôn để niệm Phật được nhiều hơn, như vậy có ích kỷ hay không? Niệm Phật như vậy có được vãng sanh không? Con cảm nhận sâu sắc mình chỉ là một phàm phu không đoạn được phiền não, nếu kết hôn sanh con nhất định phiền não sẽ càng nhiều, e rằng vì thế mà đọa lạc, nhưng lại sợ bàn bè đồng nghiệp

xung quanh không hiểu vì sao con không kết hôn, như vậy đối với Phật giáo sẽ có cái nhìn không tốt. Xin ngài chỉ dạy cho con.

Đáp: Cư sĩ tại gia học Phật, có kết hôn hay không kết hôn việc này là việc của chính bạn, nếu kết hôn thì phải làm tấm gương tốt của người kết hôn. Không kết hôn thì phải làm tấm gương tốt của người không kết hôn, đều là việc tốt cả. Nếu không kết hôn, có thể toàn tâm toàn lực tham gia đoàn hộ pháp, bạn không có nỗi lo về sau, phải làm tấm gương tốt cho mọi người trong xã hội noi theo, đối với việc vãng sanh Tịnh Độ nhất định phải có tín tâm. Tín tâm từ đâu mà có? Từ lời giáo huấn trong Kinh điển mà có. Trước đây tôi đã từng nói Kinh điển là thư đảm bảo cho chúng ta vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Ba kinh một luận của Tịnh Độ, bất luận bộ kinh nào cũng bảo đảm chúng ta vãng sanh, vì sao vậy? Vì chúng ta y theo Kinh điển mà tu hành, chân chánh khế nhập cảnh giới trong Kinh điển, chúng ta chân thật khế nhập, thật sự làm được rồi, nếu không vãng sanh thì Phật Bồ-tát chẳng phải nói lời vọng ngữ hay sao? Phật Bồ-tát đâu có gạt người, cho nên nhất định phải có lòng tin, phải chăm chỉ nỗ lực mà học tập.

Đại sư Thiện Đạo trong chương Thượng Phẩm Thượng Sanh của Quán Kinh Tứ Thiếp Sớ nói rất hay, trong kinh Phật dạy chúng ta làm gì thì chúng ta phải làm cho thật viên mãn, trong kinh Phật nói điều gì không được làm, chúng ta nhất định không được vi phạm. Nếu bạn làm được câu nói này thì việc vãng sanh mới đáng tin cậy. Cho nên phải có tín tâm, còn bạn bè hiểu bạn hay không hiểu bạn, cách nhìn đối với bạn như thế nào không quan trọng, quan trọng nhất là chúng ta phải làm ra thành tích cho bạn bè xem. Thành tích này chính là tướng lành vãng sanh, như ông thợ vá nồi - đệ tử của lão Hòa Thượng Đệ Nhàn vãng sanh, lão Hòa Thượng rất là tán thán, ông đứng mà vãng sanh, sau khi vãng sanh ông còn đứng ba ngày đợi lão Hòa Thượng đến làm hậu sự cho ông. Lão Hòa Thượng nhìn thấy tướng của ông liền tán thán ông là thiện tri thức hoằng tông diễn giáo trong thiên hạ. Ngay cả trụ trì của các

chùa nổi tiếng cũng không bằng ông. Ngài tán thán như vậy đó, cho nên chúng ta phải làm ra thành tích cho mọi người xem, việc này mới quan trọng.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, đạo tràng chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ, vào tháng Bảy âm lịch có cần tụng Kinh Địa Tạng trong vòng một tháng hay không?

Đáp: Không cần. Nếu tụng Kinh Địa Tạng hoặc tụng phẩm Phổ Môn một tháng, đó là có nguyên nhân đặc biệt, vì nơi nào đó gặp phải tai nạn lớn, rất nhiều chúng sanh tử vong, việc này là siêu độ cho họ, tụng kinh cho họ, không phải bản thân mình cần. Nếu nơi đó có tai nạn lớn thì chúng ta niệm Quán Thế Âm Bồ-tát trong vòng một tháng, tụng phẩm Phổ Môn một tháng để cầu tiêu tai miễn nạn, đây là vì người khác. Việc này nên hiểu, vì chính mình thì hãy cầu sanh Tịnh Độ, quyết định là một môn thâm nhập, tuyệt đối không xen tạp.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, chúng ta niệm Phật phải nhất hướng chuyên niệm, nhưng đến ngày vía Quán Âm có cần niệm Thánh hiệu Quán Thế Âm Bồ-tát hoặc đả thất Quán Âm hay không?

Đáp: Việc này tùy ý bạn, bạn thích làm như vậy cũng được, bạn không làm cũng không sao. Việc này là tùy duyên.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, ban đêm con nằm mộng thấy một đồng học và một người nữa đứng cạnh bên giường đi tới đi lui, lúc sắp đi thì họ chào con, chúc con ngủ ngon, họ đi ra từ cửa sổ. Đây là nguyên nhân gì vậy ạ?

Đáp: Việc này nói chung là khí của bạn rất suy yếu, tinh thần và ý chí của bạn không tập trung, cho nên nhìn thấy những quỷ thần này. Tuy họ không có ác ý, nhưng đây cũng không phải là việc tốt. Khi bạn nhìn

thấy việc kỳ lạ hay không kỳ lạ thì cũng đừng để nó trong tâm, cũng đừng thường xuyên nghĩ đến nó, hãy nhớ Phật niệm Phật thật nhiều. Trong Kinh đã nói cho chúng ta: “*Nhớ Phật niệm Phật, hiện tại tương lai nhất định thấy Phật*”, như vậy những cuộc gặp gỡ không bình thường như thế này tự nhiên sẽ không còn nữa.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, khi niệm Phật trong Niệm Phật Đường, con thường xuyên có rất nhiều ác niệm, ví như khi nhìn tượng Phật thì lại nghĩ vì sao phải lay ông! Có lúc còn hủy báng Phật, nảy sinh niệm dâm, v.v... rất đáng sợ! Xin lão Pháp sư từ bi cứu giúp con.

Đáp: Những vấn đề này không phải một mình bạn có, rất nhiều người có, vì sao có [những vấn đề này]? Đây là tập khí đời trước và đời này đang tác quái. Khi bạn không muốn hàng phục nó thì hình như là không có gì, thật ra nó đang động mà bạn không chú ý đến. Bây giờ bạn niệm Phật rồi, phải tu hành, phải tĩnh lại thì nó dường như đột nhiên lộ ra, phải hiểu rằng bình thường chính là như vậy, nhưng do bạn không chú ý đến. Vừa chú ý đến bạn mới biết rằng trong đời sống hằng ngày, những phiền não tập khí này của chúng ta sâu nặng biết bao, nghiêm trọng biết mấy, nhưng thế nào? Không biết được! Đến Niệm Phật Đường niệm Phật, khi tĩnh lặng thì hoàn toàn lộ ra. Không phải là lúc này mới lộ ra, lúc này mới có, còn có một số người không dám niệm Phật, như vậy là không đúng rồi, đó là hoàn toàn hiểu lầm. Bạn niệm Phật yên tĩnh thì mới phát hiện nó nhiều như vậy, nhưng khi không niệm Phật nó vẫn nhiều như vậy, nhưng bạn không phát hiện, phải hiểu được đạo lý này.

Phát hiện rồi thì làm thế nào? Mặc kệ nó, trong kinh Phật dạy chúng ta như vậy, Tổ Sư Đại Đức dạy chúng ta đừng quan tâm đến nó. Tập trung hết ý chí và tinh thần của bạn vào câu Phật hiệu, “*nhớ Phật niệm Phật, hiện tại tương lai nhất định thấy Phật*”. Nhớ là trong tâm nhớ Phật, miệng niệm Phật, thân lay Phật, vì sao phải lay Phật? Chính là vì

tiêu trừ những nghiệp chướng của chính mình. Tôi không lay Phật, không niệm Phật thì không có cách nào không chế những nghiệp chướng này, cho nên đâu là phương pháp tốt nhất? Nghe giảng kinh có sự giúp đỡ rất lớn đối với bạn, vì sao vậy? Vì đoạn trừ nghi hoặc của bạn, nghe giảng kinh nhiều thì rõ lý, tác dụng lớn nhất của việc giảng nghe kinh đối với người sơ học chính là đoạn nghi sanh tín. Nghe giảng kinh ít thì bạn nghi ngờ, tín tâm của bạn không đủ vững mạnh, bạn sẽ bị cảnh giới bên ngoài xoay chuyển. Nghe giảng kinh nhiều thì dần dần hiểu rõ đạo lý, cảnh giới bên ngoài không thể chuyển được bạn, bản thân bạn mới có thể làm chủ, không bị ngoại cảnh làm cho dao động, bạn mới có thể kiên trì nguyên tắc, mới có thể thành tựu đạo nghiệp.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, người chết ngoài ý muốn phải chăng cũng có thể nhờ sự khai thị thích hợp và chí thành trợ niệm mà vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc chứ không nhất định là như lời đồn đã nói: Người chết ngoài ý muốn nhất định phải tìm thế thân mới có thể đi đầu thai. Nếu người có thể nhờ vậy mà vãng sanh, có được xem là người có thiện căn phước đức sâu dày do đời trước đã tu không? Hay là Phật tánh vốn sẵn đủ, chỉ cần chí thành cảm thông, đều có thể khiến cho người chết buông bỏ chấp trước, vãng sanh theo Phật?

Đáp: Bạn hỏi rất hay, người chết ngoài ý muốn, hễ có thể niệm Phật khuyên họ vãng sanh, họ lập tức có thể tiếp nhận, lập tức có thể y giáo phụng hành, đây là do nhân đời quá khứ họ tu Tịnh Độ rất sâu, vào lúc này vừa được nhắc nhở, họ liền nối tiếp thiện căn của đời trước, thật sự có thể vãng sanh. Còn như phải tìm thế thân, đó là nghiệp chướng của họ rất sâu nặng, cũng tức là họ vẫn dùng tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi. Đã là dùng tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi thì nhất định phải tìm thế thân, nếu không có thế thân thì thường là không thể rời khỏi hiện trường. Vì vậy, nếu bạn quan sát tỉ mỉ thì sẽ phát hiện nơi xảy ra tai nạn thì thường sẽ xảy ra tai nạn ở nơi đó, vì sao vậy? Đó là phải tìm thế thân.

Thế thân cũng không phải tùy tiện mà tìm, oan hồn tìm thế thân cũng không dám tùy tiện kéo người khác, luôn là thế nào? Bản thân người đó nhất định cũng có lỗi lầm này, họ ở đó đợi, đợi được cơ hội rồi, họ không dám trêu ghẹo người khác, họ trêu ghẹo người khác thì họ có tội lỗi. Cho nên, cả đời người đều có số mạng, đó là “một miếng ăn, một hớp uống, không gì chẳng được định sẵn”. Ngay cả nước ngoài, bạn xem nhà tiên tri Cây-xi (Cacey) ở nước Mỹ, mọi người đều biết, người này rất nổi tiếng trên thế giới. Tôi đã đọc qua báo cáo của ông, ông đã nói một câu, bất kỳ người nào trên thế giới, trong một đời, nhất định không có việc gì xảy ra mà không có nhân trong đời trước. Đã có nhân ở đời trước thì trong đời sau nhất định không tránh khỏi liên quan, vì vậy con người đều có đời trước, đời này, đời sau, tuyệt đối chẳng phải một đời, cách nói của ông vô cùng chính xác, đây là điều mà chúng ta cần phải hiểu rõ.

Hỏi: Kính thưa lão Pháp sư, con nghe theo lời dạy của Ngài, mỗi ngày nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, định khóa là 30.000 câu Phật hiệu. Có khi định khóa làm không xong, ngày hôm sau con nhất định bù cho đủ, người khác nói với con như vậy là quá cố chấp. Xin hỏi con kiên trì niệm 30.000 câu Phật hiệu, như vậy có như pháp không?

Đáp: Nhất định là như pháp. Tự mình định công khóa, khi mới bắt đầu không nên định quá nhiều, sau này hãy từ từ tăng lên. Như vậy là tinh tấn. Người mới học Phật, mỗi ngày định khóa 10.000 câu là rất tốt rồi, nếu không thể niệm 10.000 câu, niệm 5.000 câu cũng được. Ngày ngày không gián đoạn, niệm được một thời gian, niệm được rất thuần thục, thân tâm vui khỏe, nếu có đủ thời gian thì hãy tăng thêm. Không được thối lui, tăng thêm là hiện tượng tốt. Mỗi ngày niệm 30.000 câu Phật hiệu là tiêu chuẩn rất tốt, có thể kiên trì. A Di Đà Phật!